

efter biskoparnes egna uppgifter, kan man gerna antaga, att besparingarne komma att uppgå till ännu högre belopp, som blefve den årliga behållning, Staten gjorde på affären, med afdrag af kostnaderna för prebendernas förseende med egna själasörjare, men med tillökning af den afkomst, som kunde erhållas af de nu upplåtna boställena.

Det är icke min uppgift att ingå i noggranna beräkningar af frågans detaljer; nog af att den ekonomiska sidan, från Statens synpunkt betraktad, utan att medföra några olägenheter, visar oss ganska aktningsbjudande förmåner, och det är derföre jag vördsamt anhåller:

det Riksdagen ville besluta, att alla biskopsembetena i Riket efter nuvarande innehafvares bortgång skola indragas, att de besparingar, som derigenom uppkomma, ingå till Statsverket och att prebendepastoraterna skola med egna kyrkoherdar förses.

Om remiss till Stats-Utskottet anhålles.

Stockholm den 28 Januari 1867.

C. J. Svensén.

N:o 150.

Af Herr A. Jousson: derom att hela den personliga skyddsafgiften måtte återgå till folkskolan och för dess behof användas.

Med glädje har man sett, att Regering och Ständer på de sednast förflutna riksdagarne med frikostighet understödt folkskolan derigenom, att halfva den s. k. personliga skyddsafgiften återgått till församlingarne. Men den återstående hälften af denna afgift ingår ännu till Statsverket. Visserligen kommer densamma till större delen sedermera folkskolan till godo, dock mera ojemnt fördelad.

Vid flera föregående riksdagar hafva motioner blifvit väckta om hela den personliga skyddsafgiftens användande för folkskolan, och, om jag icke för myc-

Bih. till Riksd. Prot. 1867. 1 Saml. 2 Afd. 2 Band. 11 Häft. 2

ket missminner mig, föll frågan vid 1859 års riksdag uti Förstärkt Stats-Utskott med blott tvänne röstes minoritet.

Utom det stora besvär Statsverket får vidkännas med att först indriva denna återstående del af skyddsafgiften samt sedan utanordna densamma; utom den ojämhet vid utdelningen, som föranledt klander, enär ofta en viss skolstyrelse, för blott något ringa formfel uti sin ansökan om bidrag, gått miste om all andel i den till Statsverket influtna skyddsafgiften; samt utom de olika anspråk, som olika skolstyrelser framställa om statsbidrag, så uppstår den orättvisan, att den ena församlingen af *sina* medel får skatta till den andra. — Rättvisare och vida enklare synes det mig vara, att hvarje skoldistrikt återfår *hela sin* skyddsafgift. Ett skäl, som förr framdragits mot bifall till denna anhållan, har varit, att folkskolan på många ställen, vid de tider, då frågan om hela den personliga skyddsafgiftens återgång till folkskolan väckts, icke kommit i gång. Jag tror att detta skäl för afslag numera icke kan användas.

Emellertid vill jag genom denna min motion icke på något sätt motverka den uppsigt öfver folkskolan, som alltid torde bli behöflig; och det Höglofliga Utskott, som kommer att behandla denna min motion, må bestämman de vilkor, som blifva nödvändiga, för att folkskolorna må kunna komma i åtnjutande af den med denna motion åsyftade nya och rättvisa fördel.

Derjemte tillåter jag mig i förbigående bära tillkännagifva, att jag anser inspektionen öfver folkskolan bör fortfara såsom hittills, men dock med den skillnad, att skolinspektorn, som nu af Staten utfår sin rese- och kostnadserättning, hädanefter af vederbörande skolstyrelse bör, efter hittills gällande grunder, utfå sådan ersättning.

I enlighet med hvad jag nu haft äran anföra, får jag vördsamt föreslå:
att hela den s. k. personliga skyddsafgiften måtte få återgå till folkskolan och för dess behof användas.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 25 Januari 1867.

A. Jonsson,
från Wermland.